ΕΤΟΣ Α'. ᾽Εν Ἡρακλείῳ Κρήτης τῇ 7 Μαΐου 1911 ΑΡΙΘ. 19.

ΠΟΙΜΗΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΥΠΟ ΤΗΣ ΕΝ ΚΡΗΤΗι ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΔΑΠΑΝΗι ΤΩΝ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΑΚΩΝ ΤΑΜΕΙΩΝ ΚΡΗΤΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ε'. ΚΥΡΙΑΚΗι ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ

(Δ'. 5—42)

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς εἰς πόλιν τῆς Σαμαρείας, λεγομένην Σιχάρ, πλησίον τοῦ χωρίου, ὃ ἔδωκεν ὁ Ἰακὼβ Ἰωσὴφ τῷ υἱῷ αὐτοῦ. Ἦν δὲ ἐκεῖ πηγὴ τοῦ Ἰακώβ· ὁ οὖν Ἰησοῦς, κεκοπιακὼς ἐκ τῆς ὁδοιπορίας, ἐκαθέζετο οὕτως ἐπὶ τῇ πηγῇ· ὥρα ἦν ὡσεὶ ἕκτη. Ἔρχεται γυνὴ ἐκ τῆς Σαμαρείας ἀντλῆσαι ὕδωρ. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Δός μοι πιεῖν. (Οἱ γὰρ Μαθηταὶ αὐτοῦ ἀπεληλύθεισαν εἰς τὴν πόλιν, ἵνα τροφὰς ἀγοράσωσι). Λέγει οὖν αὐτῷ ἡ γυνὴ ἡ Σαμαρεῖτις· Πῶς σύ, Ἰουδαῖος ὤν, παρ᾽ ἐμοῦ πιεῖν αἰτεῖς, οὔσης γυναικὸς Σαμαρείτιδος; οὐ γὰρ συγχρῶνται Ἰουδαῖοι Σαμαρείταις. Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς, καὶ εἶπεν αὐτῇ· Εἰ ᾔδεις τὴν δωρεὰν τοῦ Θεοῦ, καὶ τίς ἐστιν ὁ λέγων σοι· Δός μοι πιεῖν, σὺ ἂν ᾔτησας αὐτόν, καὶ ἔδωκεν ἄν σοι ὕδωρ ζῶν. Λέγει αὐτῷ ἡ γυνή· Κύριε, οὔτε ἄντλημα ἔχεις, καὶ τὸ φρέαρ ἐστὶ βαθύ· πόθεν οὖν ἔχεις τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν; μὴ σὺ μείζων εἶ τοῦ Πατρὸς ἡμῶν Ἰακώβ, ὃς ἔδωκεν ἡμῖν τὸ φρέαρ καὶ αὐτὸς ἐξ αὐτοῦ ἔπιε, καὶ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ, καὶ τὰ θρέμματα αὐτοῦ; Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς, καὶ εἶπεν αὐτῇ· Πᾶς ὁ πίνων ἐκ τοῦ ὕδατος τούτου, διψήσει πάλιν· ὃς δ᾽ ἂν πίῃ ἐκ τοῦ ὕδατος, οὗ ἐγὼ δώσω αὐτῷ, οὐ μὴ διψήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα· ἀλλὰ τὸ ὕδωρ,

ὃ δώσω αὐτῷ, γενήσεται ἐν αὐτῷ πηγὴ ὕδατος ἁλλομένου εἰς ζωὴν αἰώνιον. Λέγει πρὸς αὐτὸν ἡ γυνή· Κύριε, δός μοι τοῦτο τὸ ὕδωρ, ἵνα μὴ διψῶ, μηδὲ ἔρχωμαι ἐνθάδε ἀντλεῖν. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Ὕπαγε, φώνησον τὸν ἄνδρα σου, καὶ ἐλθὲ ἐνθάδε. Ἀπεκρίθη ἡ γυνὴ καὶ εἶπεν· Οὐκ ἔχω ἄνδρα. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Καλῶς εἶπας· Ὅτι ἄνδρα οὐκ ἔχω, Πέντε γὰρ ἄνδρας ἔσχες· καὶ νῦν ὃν ἔχεις, οὐκ᾿ ἔστι σου ἀνήρ· τοῦτο ἀληθὲς εἴρηκας. Λέγει αὐτῷ ἡ γυνή· Κύριε, θεωρῶ ὅτι προφήτης εἶ σύ. Οἱ Πατέρες ἡμῶν ἐν τῷ ὄρει τούτῳ προσεκύνησαν· καὶ ὑμεῖς λέγετε ὅτι ἐν Ἱεροσολύμοις ἐστιν ὁ τόπος, ὅπου δεῖ προσκυνεῖν. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Γύναι, πίστευσόν μοι, ὅτι ἔρχεται ὥρα, ὅτε οὔτε ἐν τῷ ὄρει τούτῳ, οὔτε ἐν Ἱεροσολύμοις προσκυνήσετε τῷ Πατρί. Ὑμεῖς προσκυνεῖτε ὃ οὐκ οἴδατε· ἡμεῖς προσκυνοῦμεν ὃ οἴδαμεν· ὅτι ἡ σωτηρία ἐκ τῶν Ἰουδαίων ἐστίν. Ἀλλ᾿ ἔρχεται ὥρα, καὶ νῦν ἐστιν, ὅτε οἱ ἀληθινοὶ προσκυνηταὶ προσκυνήσουσι τῷ Πατρὶ ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ· καὶ γὰρ ὁ Πατὴρ τοιούτους ζητεῖ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτόν. Πνεῦμα ὁ Θεός· καὶ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτὸν ἐν Πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν. Λέγει αὐτῷ ἡ γυνή· Οἶδα ὅτι Μεσσίας ἔρχεται, ὁ λεγόμενος Χριστός· ὅταν ἔλθῃ ἐκεῖνος, ἀναγγελεῖ ἡμῖν ἅπαντα. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Ἐγώ εἰμι, ὁ λαλῶν σοι. Καὶ ἐπὶ τούτῳ ἦλθον οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, καὶ ἐθαύμασαν ὅτι μετὰ γυναικὸς ἐλάλει. Οὐδεὶς μέντοι εἶπε· Τί ζητεῖς; ἢ τί λαλεῖς μετ᾿ αὐτῆς; Ἀφῆκεν οὖν τὴν ὑδρίαν αὐτῆς ἡ γυνή, καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν πόλιν, καὶ λέγει τοῖς ἀνθρώποις· Δεῦτε ἴδετε ἄνθρωπον, ὃς εἶπέ μοι πάντα, ὅσα ἐποίησα· μήτι οὗτός ἐστιν ὁ Χριστός; Ἐξῆλθον οὖν ἐκ τῆς πόλεως καὶ ἤρχοντο πρὸς αὐτόν. Ἐν δὲ τῷ μεταξὺ ἠρώτων αὐτὸν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, λέγοντες· Ραββί, φάγε. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Ἐγὼ βρῶσιν ἔχω φαγεῖν, ἣν ὑμεῖς οὐκ οἴδατε. Ἔλεγον οὖν οἱ μαθηταὶ πρὸς ἀλλήλους· Μή τις ἤνεγκεν αὐτῷ φαγεῖν; Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ἐμὸν βρῶμά ἐστιν, ἵνα ποιῶ τὸ θέλημα τοῦ πέμψαντός με, καὶ τελειώσω αὐτοῦ τὸ ἔργον. Οὐχ ὑμεῖς λέγετε ὅτι ἔτι τετράμηνόν ἐστι, καὶ ὁ θερισμὸς ἔρχεται; Ἰδού, λέγω ὑμῖν, ἐπάρατε τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑμῶν, καὶ θεάσασθε τὰς χώρας, ὅτι λευκαί εἰσι πρὸς θερισμὸν ἤδη. Καὶ ὁ θερίζων μισθὸν λαμβάνει, καὶ συνάγει καρπὸν εἰς ζωὴν αἰώνιον, ἵνα καὶ ὁ σπείρων ὁμοῦ χαίρῃ καὶ ὁ θερίζων· Ἐν γὰρ τούτῳ ὁ λόγος ἐστὶν ὁ ἀληθινός, ὅτι ἄλλος ἐστὶν ὁ σπείρων,

καὶ ἄλλος ὁ θερίζων; Ἐγὼ ἀπέστειλα ὑμᾶς θερίζειν ὃ οὐχ᾽ ὑμεῖς κεκυπιάκατε· ἄλλοι κεκοπιάκασι, καὶ ἡμεῖς εἰς τὸν κόπον αὐτῶν εἰσεληλύθατε. Ἐκ δὲ τῆς πόλεως ἐκείνης πολλοὶ τῶν Σαμαρειτῶν ἐπίστευσαν εἰς αὐτὸν διὰ τὸν λόγον τῆς γυναικός, μαρτυρούσης· Ὅτι εἶπέ μοι πάντα, ὅσα ἐποίησα. Ὡς οὖν ἦλθον πρὸς αὐτὸν οἱ Σαμαρεῖται, ἠρώτων αὐτὸν μεῖναι παρ᾽ αὐτοῖς· καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ δύο ἡμέρας. Καὶ πολλῷ πλείους ἐπίστευον διὰ τὸν λόγον αὐτοῦ. Τῇ τε γυναικὶ ἔλεγον· Ὅτι οὐκέτι διὰ τὴν σὴν λαλιὰν πιστεύομεν· αὐτοὶ γὰρ ἀκηκόαμεν, καὶ οἴδαμεν, ὅτι οὗτός ἐστιν ἀληθῶς ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου, ὁ Χριστός.

Τὴν ἀπαράβατον ὑποχρέωσιν, τὴν ὁποίαν ἔχομεν, νὰ καταγινώμεθα μὲ ἐπιμέλειαν καὶ μὲ ζῆλον τόσῳ εἰς τὰ σωματικὰ ὅσῳ καὶ εἰς τὰ πνευματικά μας ἔργα, μᾶς διδάσκει ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς διὰ τοῦ παραδείγματός του εἰς τὸ σημερινὸν Εὐαγγέλιον. Ὁ ἥλιος ἐμεσουράνει, ἦτο μεσημβρία, ὁ καύσων ἦτο ὑπερβολικός, ἡ ὁδοιπορία κατὰ τοιαύτην ὥραν ἦτο κοπιαστικὴ καὶ σὺν τούτοις μακρὰ καὶ ἐπίπονος, καὶ ὅμως ὁ διὰ τὴν σωτηρίαν καὶ τὸν φωτισμὸν τῶν ἀνθρώπων ἐργαζόμενος Σωτήρ, θερμὸς ζηλωτὴς καὶ ἐπιμελὴς ἐκτελεστὴς τοῦ θείου καὶ ὑψηλοῦ του ἔργου, μὲ προθυμίαν πορεύεται πεζὸς ἀπὸ τῆς Ἰουδαίας εἰς τὴν Σαμάρειαν, νὰ διδάξῃ καὶ ἐκεῖ τὸν λόγον τῆς ἀληθείας, νὰ κηρύξῃ καὶ ἐκεῖ τὸ Εὐαγγέλιον τῆς σωτηρίας, νὰ φωτίσῃ τὸν ἐσκοτισμένον νοῦν τῶν Σαμαρειτῶν. Τὸ θεῖον τοῦτο παράδειγμα τοῦ οὐρανίου Διδασκάλου ἔχομεν χρέος ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, νὰ μιμώμεθα καὶ ἡμεῖς, ὡς ἀληθεῖς μαθηταί του, καὶ νὰ κάμνωμεν ἕκαστος τὸ ἔργον, εἰς ὃ ἐκλήθημεν, μὲ προθυμίαν καὶ ἐπιμέλειαν, εἴτε σωματικόν, εἴτε πνευματικὸν εἶνε. Διότι μόνον κατ᾽ αὐτὸν τὸν τρόπον ἠμποροῦμεν καὶ τὸν προορισμόν μας νὰ ἐκπληρώσωμεν καὶ τὰ πρὸς συντήρησιν τόσῳ τῆς ψυχῆς ὅσῳ καὶ τοῦ σώματος ἐφόδια, ὑλικὰ καὶ πνευματικὰ ν᾽ ἀποκτήσωμεν, ἀποφεύγοντες τὴν νωθρότητα καὶ τὴν ἀργίαν, ἡ ὁποία εἶνε καὶ λέγεται μήτηρ τῆς κακίας, καὶ ἀπολαμβάνοντες τὴν ἐπίγειον εὐτυχίαν καὶ ἐλπίζοντες νὰ γείνωμεν μέτοχοι καὶ τῆς οὐρανίου μακαριότητος.

Ἀλλὰ ἐργαζόμενοι, ὡς ἔχομεν χρέος, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, καταγινόμενοι εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν πολλῶν καὶ διαφόρων ὑποχρεώσεων, τὰς ὁποίας εἶνε ἐπιβεβλημένον εἰς ἡμᾶς νὰ ἐκπληρώσωμεν, ἐξαντλοῦμεν δυνάμεις καὶ πνευματικὰς καὶ σωματικὰς ἀναλόγως τοῦ ἔργου, τὸ ὁποῖον κάμνομεν, καὶ αἰσθανόμεθα τὴν ἀνάγκην ν᾽ ἀναπληροῦμεν αὐτάς, διὰ νὰ μὴ μᾶς ἐγκαταλίπουν τελείως, ὁπότε κατὰ φυσικὸν λόγον καὶ θέλοντες δὲν ἠμποροῦμεν νὰ ἐργασθῶμεν. Καὶ τὰς μὲν διὰ τῆς σωματικῆς ἐργασίας ἐξαντλουμένας σωματικὰς δυνάμεις ἀναπληροῦμεν μὲ τὴν ἀναγκαίαν ἀνάπαυσιν καὶ μὲ τὰς τροφάς. Τὰς δὲ πνευματικάς, τὰς ψυχικὰς δυνάμεις, ὅταν ἐξαντλοῦμεν εἰς τὴν πνευματικὴν ἐργασίαν, πῶς ἠμποροῦμεν ν᾽ ἀναπληρώσωμεν; Μὲ ἀνάλογον πρὸς αὐτὰς ἀνάπαυσιν, μὲ ἀνάλογον

πρὸς τὴν οὐσίαν καὶ τὴν φύσιν αὐτῶν τροφὴν καὶ πόσιν. Καὶ τὴν μὲν ψυχικὴν ἀνάπαυσιν τὴν εὑρίσκομεν εἰς τὰς πατρικὰς ἀγκάλας τοῦ οὐρανίου Πατρός, ὁ ὁποῖος μὲ ἀνέκφραστον στοργὴν μᾶς προσκαλεῖ εἰς τοὺς κόλπους του, μᾶς προσκαλεῖ πρὸς ἑαυτόν, πλησίον του, ὅταν κοπιάσαντες ἐν τῇ ἐκτελέσει τῶν ἐναρέτων πράξεων, ὅταν φορτισθέντες ἐκ τῆς ἐκπληρώσεως τῶν ἠθικῶν βαρῶν, τὰ ὁποῖα ἔχομεν, αἰσθανθῶμεν τὴν ἀνάγκην ν' ἀντλήσωμεν νέας δυνάμεις πρὸς συνέχισιν τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος τοῦ ἀγαθοῦ. «Δεῦτε -λέγει- δεῦτε πρός με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς» (Ματθ. ΙΑ΄ 28). Καὶ πραγματικῶς· αἴροντες τὸν χρηστὸν τοῦ Κυρίου ζυγὸν κατὰ τὴν πατρικήν του παραγγελίαν, ἀναλαμβάνοντες τὸ ἐλαφρὸν φορτίον τῆς ὑπακοῆς ἡμῶν πρὸς τὸ θεῖον θέλημα, συμμορφούμενοι καὶ ζῶντες κατὰ τὴν θείαν καὶ σωτήριον διδασκαλίαν τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου, ἀποτιθέμενοι τὰ βάρη τῶν ἁμαρτιῶν μας διὰ τῆς ἱερᾶς ἐξομολογήσεως καὶ μετανοίας πρὸ τῶν πατρικῶν του ποδῶν, ἀσφαλῶς εὑρίσκομεν τὴν ποθητὴν πνευματικὴν ἀνάπαυσιν κατὰ τὴν βεβαίαν ὑπόσχεσίν του (ἔνθ' ἀνωτ. 30).

Τὴν δὲ πνευματικὴν τροφὴν καὶ πόσιν, αἱ ὁποῖαι εἶνε ἐπίσης ἀναγκαιόταται διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τῶν ἐξαντλουμένων ἐν τῇ πνευματικῇ ἐργασίᾳ πνευματικῶν δυνάμεων, ἀπὸ ποῦ ἠμποροῦμεν νὰ προμηθευθῶμεν ; Πάλιν, ἀδελφοί, ἀπὸ τὴν ἰδίαν ἀνεξάντλητον πηγήν, ἀπὸ τὸν οὐράνιον Διδάσκαλον, ἀπὸ τὸν τροφέα καὶ προνοητὴν τοῦ παντός, ὁ ὁποῖος προνοῶν καὶ περὶ τῆς ψυχικῆς τροφῆς τῶν εἰς αὐτὸν πιστευόντων, λέγει ὅτι τὸ σῶμά του εἶνε ἀληθινὴ τροφὴ καὶ τὸ αἷμά του ἀληθινὸν ποτόν, καὶ ὅτι ὅστις τρέφεται μὲ τὴν πνευματικὴν αὐτὴν τροφὴν καὶ ποτίζεται μὲ τὸ πνευματικὸν αὐτὸ ποτὸν θὰ ζήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα (Ἰωάν.Ϛ΄ 55-58). Πάλιν ἀπὸ τὴν ἰδίαν ἱερὰν πηγήν, τὸν Κύριον ἡμῶν, ὁ ὁποῖος λέγει εἰς τὸ σημερινὸν Εὐαγγέλιον «ὃς ἂν πίῃ ἐκ τοῦ ὕδατος, οὗ ἐγὼ δώσω αὐτῷ, οὐ μὴ διψήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα· ἀλλὰ γενήσεται ἐν αὐτῷ πηγὴ ὕδατος ἁλλομένου εἰς ζωὴν αἰώνιον». Καὶ τὸ μὲν ἅγιον σῶμα καὶ τίμιον αἷμα τοῦ Κυρίου τρώγομεν καὶ πίνομεν ἐν τῇ ἱερᾷ Κοινωνίᾳ καὶ γινόμεθα ἓν μετ' αὐτοῦ καὶ συναπτόμεθα μετ'αὐτοῦ καὶ ἀντλοῦμεν πνευματικὴν ζωὴν παρ'αὐτοῦ καὶ μένομεν ἐν αὐτῷ καὶ αὐτὸς μένει ἐν ἡμῖν (ἔνθ' ἀνωτ.) καὶ ὄχι μόνον τὰς ἐξαντλουμένας ἐν τῇ πνευματικῇ ἐργασίᾳ πνευματικὰς δυνάμεις διὰ τῆς ἱερᾶς ταύτης Κοινωνίας ἀναπληροῦμεν, ἀλλὰ καὶ περισσοτέρας καὶ μεγαλειτέρας ἀποκτῶμεν. Τὸ δὲ ὕδωρ «τὸ ἁλλόμενον», τὸ ὁποῖον προθυμώτατα προσφέρει ὁ Κύριος εἰς τοὺς ζητοῦντας αὐτό, τὸ λαμβάνομεν διὰ τῆς θερμῆς ἡμῶν πίστεως, διὰ τῆς προσεκτικῆς ἀναγνώσεως καὶ ἀκροάσεως τοῦ θείου λόγου καὶ τῆς ἐφαρμογῆς αὐτοῦ εἰς τὸν βίον μας. Εἶνε δὲ τὸ δροσιστικὸν τοῦτο ὕδωρ ἡ χάρις τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ἡ ὁποία ἀναγεννᾷ τὸν ἄνθρωπον καὶ ἐξασφαλίζει εἰς αὐτὸν τὴν ἐπίγειον καὶ τὴν οὐράνιον μακαριότητα, θεραπεύει τὰς πνευματικὰς καὶ ἠθικὰς ἡμῶν ἀνάγκας, σβύννει τὴν δίψαν τὴν ὁποίαν αἰσθανόμεθα πρὸς τὴν ἀλήθειαν, πρὸς τὸ ἀγαθόν, πρὸς τὸ δίκαιον, πρὸς τὸ ἄπειρον, πρὸς τὸ αἰώνιον, μὲ συντομίαν προξενεῖ εἰς ἡμᾶς τὴν πνευματικὴν ζωήν, προσθέτει εἰς ἡμᾶς πνευματικὰς δυνάμεις.

Διὰ νὰ λάβωμεν ὅμως, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, τὰ θεῖα ταῦτα εὐεργετή-

ματα τῆς πνευματικῆς τροφῆς, τῆς ψυχικῆς ἀναπαύσεως, τῆς πνευματικῆς ἡμῶν ἀναγεννήσεως, εἶνε ἀνάγκη νὰ λατρεύωμεν τὸν Θεὸν ὡς πνεῦμα πνευματικῶς, «ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ» κατὰ τὴν παραγγελίαν τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου. Τοῦτο δὲ κατορθοῦται, ἐὰν λατρεύωμεν καὶ προσκυνῶμεν τὸν Θεὸν ὄχι μόνον μὲ τὴν γλῶσσαν, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν καρδίαν, ὄχι μόνον μὲ τοὺς θερμοὺς λόγους τῆς προσευχῆς, ἀλλὰ καὶ μὲ τὰ ἀληθῆ ἔργα τῆς ἀρετῆς, ὄχι μόνον μὲ ἐξωτερικὰς ἐπιδείξεις, ἀλλὰ καὶ μὲ ἐσωτερικὴν συναίσθησιν τῶν ἐξωτερικευομένων, μὲ ἀγάπην, μὲ δικαιοσύνην. Λατρεύοντες δὲ τὸν ἅγιον Θεὸν «ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ» ἂς ἤμεθα βέβαιοι ὅτι καὶ ἀληθινοὶ προσκυνηταὶ θὰ ἤμεθα καὶ τὴν πνευματικήν μας ζωὴν ἀκμαίαν θὰ διατηρῶμεν πρὸς κατόρθωσιν τοῦ ἀγαθοῦ, καὶ τὴν ἐπίγειον καὶ οὐράνιον εὐτυχίαν θ᾽ ἀπολαύσωμεν παρὰ τοῦ Μισθαποδότου Θεοῦ.

ΑΙ ΕΝΤΟΛΑΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΝΤΟΛΗ

Δ΄.

«*Οὐ ποιήσεις σεαυτῷ εἴδωλον*».

Κατὰ τῶν βεβήλων καὶ ἱεροσύλων θὰ ὁμιλήσωμεν σήμερον, διότι καὶ οὗτοι ἀθετοῦσι καὶ καταπατοῦσι καὶ τὴν πρώτην καὶ τὴν δευτέραν τοῦ Θεοῦ ἐντολήν.

Λοιπὸν τί εἶναι ἱεροσυλία; Ἱεροσυλία εἶναι ἡ βεβήλωσις τῶν ἱερῶν τόπων, τῶν ἱερῶν προσώπων καὶ τῶν πραγμάτων τῶν ἀφιερωμένων εἰς τὸν Θεὸν καὶ τὴν λατρείαν τοῦ Θεοῦ.

Ἱεροὶ τόποι εἶναι αἱ Ἐκκλησίαι, τὰ ἐξωκκλήσια, τὰ κοιμητήρια. Βεβηλοῦσι δὲ τὰ κοιμητήρια, ὅταν θάπτωσιν εἰς αὐτὰ ἀπίστους ἢ ἀβαπτίστους. Βεβηλοῦσι τὰς Ἐκκλησίας καὶ τὰ ἐξωκκλήσια, ὅσοι εἰσέρχονται εἰς αὐτὰς διὰ ῥήξεως θραύοντες τὰς θύρας τούτων, καθὼς καὶ ὅσοι ἱερεῖς, εἴτε ἔφοροι καὶ ἐπίτροποι Ἐκκλησιῶν, ἀφήνουσι τὰ ἐξωκκλήσια ἀπεριποίητα καὶ ἀκάθαρτα χωρὶς θύρας καὶ παραθυρόφυλλα, χωρὶς εἰκονοστάσια καὶ εἰκόνας, χωρὶς τὸν προσήκοντα στολισμόν. Ἱεροσυλοῦσι, βεβηλοῦσι τὰς Ἐκκλησίας καὶ ἐξωκκλήσια ὅσοι ληστεύουσιν, ὅσοι κλέπτουσι τὰ ἐντὸς αὐτῶν εὑρισκόμενα καθιερωμένα ἢ μή, ὅσοι δι᾽ οἱονδήποτε λόγον ἔστω καὶ ἀπὸ ἀμέλειαν καὶ ἀπροσεξίαν γίνονται παραίτιοι ἐμπρησμοῦ τῶν ἱερῶν τούτων Ναῶν, ὅσοι διαπράττουσιν ἐντὸς αὐτῶν δολοφονίας ἢ ἄλλας ἀκαθάρτους καὶ αἰσχρὰς πράξεις, ὅσοι διὰ νὰ ἀναδείξωσιν ἑαυτοὺς ἀθῴους ἀποδιδομένων αὐτοῖς κλοπῶν ἢ ἄλλων αἰσχροτήτων εἰσέρχονται ἀκάθαρτοι καὶ ἀκαθάρτους χεῖρας ἔχοντες ἐντὸς τῶν ἱερῶν Ναῶν καὶ ὁρκίζονται ἐπὶ τῆς Ἁγίας Τραπέζης ἢ τῶν ἁγίων εἰκόνων ἢ

καὶ ἐπὶ ἄλλου ἱεροῦ ἀντικειμένου, ὅσοι συγκαλοῦσιν ἐντὸς τῶν ἱερῶν Ναῶν πολιτικὰς συναθροίσεις καὶ συλλαλητήρια, ὅσοι στρώνουσι τραπέζας ἐντὸς τῶν Ναῶν καὶ φαγοποτοῦσι καὶ καπνίζουσιν, ὅσοι μεταβάλλουσι τοὺς Ναοὺς καὶ μάλιστα τὰ ἐξωκκλήσια εἰς μάνδρας ζῴων ἢ τυροποιεῖα, ἢ ἀποθήκας οἱουδήποτε προϊόντος ἢ ὑλικοῦ, ὅσοι ἐμπορεύονται ἐντὸς τῶν Ναῶν ἢ ἐν γένει μετέρχονται τέχνην ἢ ἔργα ἀντικείμενα εἰς τὸν ἕνα καὶ μόνον προορισμόν, ὃν ἔχουσιν οἱ ἱεροὶ Ναοί. Ἐνθυμεῖσθε βεβαίως ὅλοι καὶ καλῶς γνωρίζετε τί ἔπραξεν ὁ Χριστός, ὅταν εἰσελθὼν ἐν τῷ Ναῷ εὗρεν ἐκεῖ τοὺς πωλοῦντας καὶ ἀγοράζοντας. Ἔλαβεν ἀνὰ χεῖρας τὸ φραγγέλιον καὶ ἐξεδίωξε τοῦ Ἱεροῦ πάντας τοὺς πωλοῦντας καὶ ἀγοράζοντας καὶ τὰς τραπέζας τῶν κολλυβιστῶν ἀνέτρεψεν εἰπών· «*Ὁ οἶκός μου οἶκος προσευχῆς κληθήσεται*, ὑμεῖς δὲ μὲ τὸ ἐμπόριον καὶ μὲ τοὺς δόλους τοὺς ὁποίους χάριν κερδοσκοπίας ἐπινοεῖτε, καὶ μὲ τὰς ψευδορκίας καὶ ψευδολογίας, τὰς ὁποίας μεταχειρίζεσθε, μετεβάλετε αὐτὸν εἰς *σπήλαιον λῃστῶν*. Οἱ ἱεροὶ Ναοὶ εἶναι προωρισμένοι διὰ τὴν προσευχήν, διὰ τὴν λατρείαν τοῦ Θεοῦ καὶ δι᾿οὐδὲν ἄλλο. Εἶναι τόρα ἀνάγκη νὰ προσθέσω, ὅτι ἂν οὐχὶ βεβήλωσις, εἶναι ὅμως ἔλλειψις σεβασμοῦ, ἥτις ἐπίσης εἶναι ἁμαρτία, τὸ νὰ ἵσταταί τις ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀπροσέκτως καὶ ἀνευλαβῶς, τὸ νὰ γελᾷ, νὰ ὁμιλῇ, νὰ συζητῇ περὶ κοσμικῶν ὑποθέσεων, νὰ καταλαλῇ καὶ κατακρίνῃ τὸν πλησίον, νὰ ἦναι στολισμένος καὶ κεκαλωπισμένος σκανδαλωδῶς, νὰ εἰσέρχηται καὶ ἐξέρχηται θορυβωδῶς τοῦ Ναοῦ καθ᾿ οἱανδήποτε ὥραν καὶ μάλιστα πρὸ τοῦ τέλους τῆς θείας λειτουργίας; Εἶναι ἀνάγκη νὰ προσθέσω ὅτι καὶ τὸ νὰ ψάλλωνται ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ᾄσματα, ἐξωτερικὰ ᾄσματα μουσικῆς ἐκλελυμένης ἁρμοζούσης εἰς θέατρα μᾶλλον καὶ κοσμικὰς συναυλίας, ἢ εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Θεοῦ, ὅτι καὶ ταῦτα προδίδουσιν ἔλλειψιν σεβασμοῦ καὶ καταντῶσι τοὐτ᾿ αὐτὸ εἰς βεβήλωσιν; Μετὰ *φόβου Θεοῦ* ὀφείλει νὰ εἰσέρχηται καὶ νὰ ἵσταται ἐν τῷ Ναῷ ὁ χριστιανός, τἀναντία δὲ πράττων βεβηλοῖ τὸν οἶκον τοῦ Κυρίου.

Τὰ πρόσωπα τὰ ἀφιερωμένα εἰς τὸν Θεὸν καὶ τὴν λατρείαν τοῦ Θεοῦ εἶναι οἱ ἀρχιερεῖς, οἱ ἱερεῖς, οἱ διάκονοι καὶ πάντες οἱ ἀφιερώσαντες ἑαυτοὺς τῷ Θεῷ. Τὰ πρόσωπα ταῦτα βεβηλοῦσιν, ὅσοι ὑβρίζουσιν αὐτά, κακοποιοῦσι, τραυματίζουσι καὶ διὰ συκοφαντιῶν καὶ ῥαδιουργιῶν κινοῦσι διωγμοὺς κατὰ τούτων προκαλοῦντες οὕτως ἐξορίας καὶ αὐτὸν τὸν θάνατον πολλάκις, ὅπως συνέβη εἰς τὸν θεῖον Χρυσόστομον καὶ ἄλλους τῶν ἁγίων ἀνδρῶν.

Τέλος τὰ ἀφιερωμένα εἰς τὸν Θεὸν καὶ τὴν λατρείαν αὐτοῦ εἶναι πρὸ παντὸς ἄλλου τὰ πανάχραντα Μυστήρια καὶ μάλιστα τὸ μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας. Εἶναι προσέτι τὸ ἱερὸν καὶ Θεῖον Εὐαγγέλιον, τὰ ἐκκλησιαστικὰ βιβλία, τὰ ἱερὰ Σκεύη καὶ Ἄμφια, τὰ ἅγια Λείψανα, αἱ ἅγιαι Εἰκόνες καὶ ἡ ἐκκλησιαστικὴ περιουσία κινητὴ καὶ ἀκίνητος. Λοιπὸν βεβηλοῦσι τὰ Μυστήρια, ὅσοι προσέρχονται εἰς αὐτὰ ἄνευ τῆς προσηκούσης προετοιμασίας, χωρὶς νὰ καθαρίσωσιν ἑαυτοὺς πρότερον ἀπὸ πᾶσαν ἁμαρτίαν. Βεβηλοῦσι τὴν Θείαν Κοινωνίαν, ὅσοι μεταλαμβάνουσιν ἀναξίως, τὴν θείαν Ἐξομολόγησιν, ὅσοι ἀποκρύπτουσι τὰς ἑαυτῶν ἁμαρτίας καὶ ἐπιμένουσιν ἐν τῇ ἁμαρτίᾳ· τὸ μυστήριον τοῦ Γάμου, ὅσοι προσέρχονται εἰς αὐτὸ μεθύοντες καὶ ἐκπεπορνευμένοι, τὸ

μυστήριον τοῦ Βαπτίσματος ὅσοι καπηλεύονται τοῦτο πρὸς κερδοσκοπίαν προσλαμβάνοντες ἀναδόχους πολλούς, ἢ ἀπίστους, ἢ διεφθαρμένους ἀνθρώπους. Βεβηλοῦσι τὰ μυστήρια ὅσοι ἐπιμένουσι νὰ τελῶσι ταῦτα κατ' οἶκον, διότι ἐξαιρουμένου ἑνὸς καὶ μόνου, ἤτοι τοῦ μυστηρίου τοῦ ἁγίου Εὐχελαίου, τὸ ὁποῖον τελεῖται καὶ κατ' οἶκον, πάντα τὰ λοιπὰ δέον νὰ τελῶνται ἐν τῇ 'Εκκλησίᾳ. Βεβηλοῦσι τὰς ἁγίας Γραφάς, ὅσοι μεταχειρίζονται ταύτας εἰς δεισιδαιμονίας, εἰς ἔργα διαβολικά, μαγείας, μαγγανείας, γοητείας καὶ τὰ τοιαῦτα καὶ ὅσοι διαστρέφουσι τὰ ἱερὰ λόγια τῶν ἁγίων Γραφῶν, πρὸς εὐτραπελίαν. Βεβηλοῦσι τὰ ἱερὰ σκεύη ὅσοι μεταχειρίζονται ταῦτα ὡς κοινὰ σκεύη, τρώγοντες καὶ πίνοντες ἐντὸς αὐτῶν. Βεβηλοῦσι τὰ ἱερὰ ἄμφια ὅσοι περιβάλλονται ταῦτα πρὸς χλεύην καὶ ἐμπαιγμόν. Βεβηλοῦσι τὰς ἱερὰς τελετάς, ὅσοι παρῳδοῦσι ταύτας, ὅπως προκαλέσωσι γέλωτας. Βεβηλοῦσι τὸν Τίμιον Σταυρόν, τὰ ἅγια Λείψανα, τὰς ἁγίας Εἰκόνας, ὅσοι περιφρονοῦσι ταῦτα πάντα, ποδοπατοῦσι συντρίβουσι, παραδίδουσιν εἰς τὸ πῦρ, ρίπτουσιν εἰς μέρη ἀκάθαρτα, ὅπως ἔπραττον οἱ εἰκονομάχοι. Βεβηλοῦσι τὴν ἐκκλησιαστικὴν περιουσίαν, ὅσοι ἐρημώνουσι καὶ καταστρέφουσι ταύτην, ὅσοι μετακινοῦσι τὰ σύνορα αὐτῆς, ὅσοι διαρπάζουσι καὶ κλέπτουσιν αὐτὴν, ὅσοι δι' οἱουδήποτε τρόπου ἐκλαϊκεύουσι ταύτην.

'Ιδοὺ ποῖοι εἶναι οἱ βέβηλοι καὶ ἱερόσυλοι. 'Ιδοὺ τί λέγεται βεβήλωσις καὶ ἱεροσυλία. Εἶναι δὲ ἡ ἱεροσυλία ἁμαρτία βαρυτάτη, ἁμαρτία θανάσιμος, διότι ὁ βεβηλῶν τὰ ἱερὰ, εἴτε πρόσωπα, εἴτε πράγματα, οὗτος ἐξυβρίζει καὶ προσβάλλει αὐτὸν τὸν Θεὸν, εἰς τὸν ὁποῖον εἶναι ἀφιερωμένα ταῦτα. Ὅπως δὲ πεισθῆτε περὶ τούτου προσέξατε εἰς τὰ ἑπόμενα.

Πρῶτον, αὐτοὶ οἱ εἰδωλολάτραι ἐθεώρουν βαρὺ καὶ ἀσύγγνωστον ἔγκλημα τὴν βεβήλωσιν καὶ ἱεροσυλίαν. Τὸν Ἡρόστρατον, ὅστις ἐπυρπόλησε τὸν ἐν 'Εφέσῳ Ναὸν τῆς 'Αρτέμιδος κατεδίκασαν εἰς τὴν αἰωνίαν λήθην ἀποσβέσαντες τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐκ τῶν ἀρχείων τῆς Πολιτείας.

Δεύτερον, οἱ Χριστιανοὶ Αὐτοκράτορες ἀμειλίκτως κατεδίωξαν τὸ ἀνοσιούργημα τῆς ἱεροσυλίας διατάξαντες διὰ νόμων, ὅπως οἱ ἱερόσυλοι τιμωρῶνται μὲ τὴν ποινὴν μὲ τὴν ὁποίαν τιμωροῦνται οἱ φονεῖς, νὰ τιμωρῶνται δηλονότι μὲ θάνατον.

Τρίτον, ἡ 'Ορθόδοξος 'Εκκλησία θανάσιμον καὶ ἀσυγχώρητον ἐκήρυξε τὸ βδελυρὸν ἁμάρτημα τῆς βεβηλώσεως καὶ ἱεροσυλίας καὶ διὰ τοῦτο οἱ ἱεροὶ Κανόνες αὐτῆς ὁρίζουσι ποινὴν διὰ τοὺς βεβήλους καὶ ἱεροσύλους *τὸν ἀφορισμὸν*, τουτέστι τὸν ψυχικὸν θάνατον.

'Αλλὰ δὲν εἶναι ταῦτα μόνα. Διὰ νὰ ἐννοήσωμεν τὸ μέγεθος τῆς ἁμαρτίας τῆς ἱεροσυλίας, δὲν ἔχομεν ἀνάγκην γνωμοδοτήσεως τῶν ἐθνικῶν ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου, οὐδὲ τῆς νομοθεσίας τῶν Αὐτοκρατόρων, οὐδὲ τῶν Ἱερῶν Κανόνων, ἔχομεν διδασκαλίαν ἄλλην ὑψηλοτέραν θειοτέραν, τὴν διδασκαλίαν τῶν Ἁγίων Γραφῶν, ἐπὶ τῶν ὁποίων βασίζονται καὶ οἱ ἱεροὶ Κανόνες: «*Μή, λέγει* αὐτὸς ὁ Θεός, *μὴ ἅψησθε τῶν Χριστῶν μου* τ. ε. τῶν ἀφιερωμένων εἰς ἐμὲ διὰ τοῦ χρίσματος, *καὶ ἐν τοῖς Προφήταις μου μὴ πονηρεύεσθε*». 'Αλλαχοῦ λέγει αὐτὸς ὁ Θεὸς πάλιν πρὸς τὸν λαὸν διὰ τοῦ προφήτου Ἰεζεκιὴλ ὅτι οὐδενὸς θὰ φεισθῇ, οὐδένα θὰ ἐλεήσῃ, διότι ἐβεβήλωσαν τὰ ἅγια. «*Διὰ τοῦτο, ζῶ ἐγώ, λέγει Κύριος, ἦ*

μὴν ἀνθ' ὧν τὰ ἅγιά μου ἐμίανας... κἀγὼ ἀπώσομαί σε· οὐ φείσεταί μου ὁ ὀφθαλμός, κἀγὼ οὐκ ἐλεήσω.» Ἀλλὰ καὶ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν εἶπεν εἰς τοὺς Ἀποστόλους «*ὁ ἀκούων ὑμῶν, ἐμοῦ ἀκούει, καὶ ὁ ἀθετῶν ὑμᾶς ἐμὲ ἀθετεῖ, ὁ δὲ ἀθετῶν ἐμέ, ἀθετεῖ τὸν ἀποστείλαντά με*». Τέλος ὁ Ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν, ὁ οὐρανοβάμων Παῦλος πρὸς τοὺς βεβηλοῦντας τὸ μυστήριον τῆς θείας Κοινωνίας ἔγραφεν· «*ὁ ἐσθίων καὶ πίνων ἀναξίως κρῖμα ἑαυτῷ ἐσθίει καὶ πίνει.*»

Ἀλλὰ διὰ νὰ βεβαιωθῆτε ὅτι μεγάλη ὄντως καὶ φοβερὰ εἶναι ἡ ὀργὴ τοῦ θεοῦ κατὰ τῶν βεβήλων καὶ τῶν ἱεροσύλων, προσέξατε ὀλίγον εἰς τὰ ἑπόμενα ἱστορικὰ γεγονότα.

«*Ὁ Δαυῒδ καὶ πᾶς Ἰσραὴλ*» μετέφερον εἰς τὴν πόλιν Δαυῒδ ἐπάνω εἰς ἅμαξαν *καινὴν τὴν Κιβωτὸν τοῦ θεοῦ ἐν πάσῃ δυνάμει, καὶ ἐν ψαλτῳδοῖς, καὶ ἐν κινύραις, καὶ ἐν νάβλαις, ἐν τυμπάνοις καὶ ἐν κυμβάλοις καὶ ἐν σάλπιγξιν*». Καθ' ὁδὸν ἡ ἅμαξα ἐξέκλινεν ὀλίγον, ὁ δὲ *Ὀζὰ* ἐφοβήθη μὴ πέσῃ ἡ Κιβωτὸς καὶ σπεύσας ἔθηκεν ἐπ' αὐτὴν τὴν χεῖρα, ὅπως τὴν συγκρατήσῃ. «*Καὶ ἐθυμώθη Κύριος ὀργῇ ἐπὶ Ὀζά, καὶ ἐπάταξεν αὐτὸν ἐκεῖ διὰ τὸ ἐκτεῖναι τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἐπὶ τὴν Κιβωτόν, καὶ ἀπέθανεν ἐκεῖ ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ*». Οὕτως ἐτιμωρήθη ὁ Ὀζὰ διότι ἐτόλμησε νὰ ἐγγίσῃ τὴν Κιβωτόν, τὴν ὁποίαν εἰς οὐδένα ἐπετρέπετο νὰ ἐγγίσῃ εἰ μὴ εἰς μόνους τοὺς ἱερεῖς.

Ὁ Βαλτάσαρ ὁ βασιλεὺς ἐποίησε δεῖπνον μέγα· ἐνεγκὼν δὲ τὰ *σκεύη τὰ χρυσᾶ καὶ τὰ ἀργυρᾶ τοῦ ἐν Ἱερουσαλὴμ Ναοῦ τοῦ Θεοῦ, ἔπινον ἐν αὐτοῖς οἶνον ὁ βασιλεὺς καὶ οἱ μεγιστάνες αὐτοῦ, καὶ αἱ παλακαὶ αὐτοῦ καὶ αἱ παράκοιτοι αὐτοῦ.* Ἀλλ' αἴφνης, «*ἐν αὐτῇ τῇ ὥρᾳ ἐξῆλθον δάκτυλοι χειρὸς ἀνθρώπου, καὶ ἔγραφον κατέναντι τῆς λαμπάδος ἐπὶ τὸ κονίαμα τοῦ τοίχου*», ὅτι τὴν νύκτα ἐκείνην ἔμελλε νὰ ἀποθάνῃ ὁ βέβηλος καὶ ἱερόσυλος βασιλεύς. Καὶ πραγματικῶς, «*ἐν αὐτῇ τῇ νυκτὶ ἀνῃρέθη Βαλτάσαρ ὁ βασιλεύς*»,

Ὁ στρατηγὸς Ἡλιόδωρος εἰσέρχεται ἐν τῷ Ναῷ τοῦ Θεοῦ καὶ ἑτοιμάζεται νὰ συλήσῃ τὸν ἐν αὐτῷ θησαυρόν. Ἀλλ' αἴφνης ἐμφανίζεται ἀνὴρ μυστηριώδης φέρων ἀνὰ χεῖρας ρομφαίαν ἀπαστράπτουσαν ἐκ χρυσοῦ καὶ πυρός, καὶ ἀφήνει αὐτὸν νεκρόν.

Ὁ στρατηγὸς Λυσίμαχος ἁρπάζει ἐκ τοῦ αὐτοῦ Ναοῦ τῆς Ἱερουσαλὴμ τὸν θησαυρὸν αὐτοῦ, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ πίπτει καὶ αὐτὸς νεκρὸς πλησίον τοῦ θησαυροῦ, ὃν εἶχε συλήσει.

Τὸ δὲ τραγικὸν τέλος τοῦ προδότου Ἰούδα ποῖος ἐξ ἡμῶν δὲν γνωρίζει! Οἱ πάντες ἐπίσης γινώσκομεν καὶ τοῦ Ἀνανίου καὶ τῆς συζύγου αὐτοῦ Σαπφείρας τὸν φρικώδη θάνατον. Οὗτοι ἐσκέφθησαν νὰ σφετερισθῶσι μέρος τῶν χρημάτων, τὰ ὁποῖα οἱ ἴδιοι πάλιν ἐκ τῆς ἰδίας αὐτῶν περιουσίας εἶχον ἀφιερώσει. Καὶ ὅμως πίπτουσι νεκροὶ ὁ εἷς κατόπιν τοῦ ἄλλου πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου.

Φεύγετε λοιπόν, Χριστιανοί μου, πάσῃ δυνάμει τὴν βεβήλωσιν τῶν ἱερῶν καὶ πᾶν εἶδος ἱεροσυλίας. Μὴ γίνεσθε βέβηλοι, μὴ γίνεσθε ἱερόσυλοι, ἀλλ' ὡς τέκνα Θεοῦ περιπατεῖτε, ἵνα γένησθε υἱοὶ καὶ κληρονόμοι τῆς οὐρανίου αὐτοῦ βασιλείας. Ἀμήν.